

Arrest

nr. 106 243 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat L. GYSELAERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben, een soenniet te zijn en van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn van uit Khanaqin, gemeente Diyala (Centraal-Irak). In 2006-2007 zou u als zelfstandig kapper zijn beginnen werken in de kapperszaak van uw broer Ali, die u tevens het vak had geleerd. Midden 2011 zou u eveneens, uit financiële overwegingen, als politieagent aan de slag zijn gegaan. U zou hiertoe uw oom hebben gevraagd eens te informeren bij zijn vriend (A.K.), werkzaam als verantwoordelijke voor het grensgebied van Al Moudriye, of ze nieuwe agenten zochten. Nadat u de gevraagde (identiteits)documenten had ingediend zou u nieuws hebben gekregen dat u als politieman aan de slag kon. U zou op 23 augustus 2011 effectief als politieagent zijn aangesteld. U zou op 1 september 2011 voor een opleiding vertrokken zijn naar de Sa'as kazerne in Baquba maar na een week zou u de opleiding hebben moeten stopzetten wegens een valpartij. U zou naar huis zijn teruggekeerd

en, na uw ziekteverlof, zou u rond 20 oktober 2011 effectief aan de slag zijn gegaan. Als agent zouden uw taken zich beperkt hebben tot bewakingsopdrachten. U zou ondermeer hebben ingestaan voor de bewaking van het politiekantoor in Khanaqin alsook in Bahtiari 2. Daarnaast zou u ook in juni-juli 2012, gedurende een tweetal maanden, met uw overste en een aantal van uw collega's, zijn overgeplaatst naar de Amerikaanse legerbasis in Kopra. Daar zou u, samen met de Amerikanen, eveneens hebben ingestaan voor de bewaking van de basis. Na uw twee maanden dienst in Kopra, zou een andere groep jullie in Kopra hebben afgelost. Bij deze groep zouden ook een aantal van uw collega's geweest zijn. In september 2012 zouden twee van uw collega's, tijdens een opdracht, om het leven zijn gekomen toen een bembom ontplofte. Hierna zou u ook schrik hebben gekregen. Eind 2012 zou u door een persoon met een anoniem telefoonnummer zijn opgebeld. Deze persoon zou u hebben gezegd dat u zou gevolgd en vermoord worden omwille van uw werk voor de Amerikanen alsook omdat u Omar heet - een naam die niet geliefd is bij de Sjiïeten. U heeft geen idee door wie u werd opgebeld en evenmin kan u zeggen hoe ze te weten kwamen dat u bij de Amerikanen heeft gewerkt. U zou uw overste alsook uw collega's hebben ingelicht van de bedreigingen die u had ontvangen en uw verklaringen zouden zijn genoteerd. Met uitzondering van uw collega (M.I.) - één van de collega's die in september 2012 tijdens zijn werk om het leven kwam - kan u zich niet herinneren dat uw andere collega's melding maakten van gelijkaardige problemen/bedreigingen die ze zouden hebben gekregen. Nadat u de dreigtelefoon kreeg zou u uw vlucht uit Irak zijn beginnen voorbereiden. U vreesde te worden gedood omwille van uw werk alsook omwille van uw naam. U zou in afwachting van uw vertrek zijn blijven verderwerken tot 8 januari 2013. U zou die dag met verlof naar huis zijn gegaan en op 10 januari 2013 zou u, via Erbil in Noord-Irak, naar Istanbul zijn gereisd waar u op 12 januari 2013 zou zijn aangekomen. U zou op 21 januari 2013 Turkije hebben verlaten en met een vrachtwagen naar België zijn doorgereisd. U zou op 24 januari 2013 in België zijn aangekomen en u diende op 25 januari 2013 een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw werkbadge van de politie, een 'Certificate of Appreciation' betreffende uw werkzaamheden voor de Amerikanen, twee attesten betreffende uw werkzaamheden als kapper en 9 foto's van uzelf met collega's tijdens de uitoefening van uw job als politieagent.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er geenszins in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald door de definitie van subsidiaire bescherming, in uw hoofde aannemelijk te maken.

U verklaarde Irak te hebben verlaten, en er niet te kunnen terugkeren, uit vrees te worden gedood omwille van uw werkzaamheden voor de Amerikanen in uw hoedanigheid als politieagent. U vreest eveneens te worden gedood omwille van uw naam, Omar, die niet geliefd is bij Sjiïeten.

Er dient echter vooreerst te worden opgemerkt dat er ten zeerste kan worden getwijfeld aan uw beweerde profiel als politieagent en dit omwille van volgende redenen.

Zo bleek u allereerst niet in staat duidelijke verklaringen af te leggen over de politiedienst waarbij u tewerkgesteld zou zijn geweest. U gevraagd bij welke specifieke politiedienst u werkte, antwoordde u vooreerst dat u bij de grenscontrole werkte (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Later verklaarde u echter dat u werd overgeplaatst én u verduidelijkte hierbij dat u enkel bij de grenspolitie werd aangesteld maar nooit voor deze politiedienst werkte (zie gehoorverslag CGVS p. 9). U dan gewezen op uw eerdere verklaringen, bevestigde u deze maar u voegde er nog aan toe dat u eveneens had aangegeven dat u voor het politiekantoor van Khanaqin werkte (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Met dit antwoord geeft u de indruk dat u van mening bent dat de 'protection officer' van het CGVS uw eerdere verklaringen niet heeft begrepen en/of verkeerd heeft geïnterpreteerd, doch dit kan geenszins worden weerhouden. U werd immers reeds eerder tijdens uw gehoor, wanneer u verklaarde dat uw taken enkel bestonden uit het bewaken van politiekantoren, uitdrukkelijk gevraagd waarom u als deel van de grenspolitie enkel instond voor de bewaking van gebouwen. Voorts werd u eveneens gevraagd of het niet juist het doel was van de grenspolitie om te zorgen voor de bewaking aan de grens. Ook al had u op deze momenten de kans om duidelijk aan te geven dat u in feite niet/nooit voor de grenspolitie werkte, u maakte hiervan geen enkele melding (zie gehoorverslag CGVS p. 6).

Voorts verklaarde u dat u, zonder specifieke testen en zonder u als recruit te hebben aangemeld, werd aangenomen bij de politie. U zou hiertoe enkel een dossier - met bepaalde (identiteits)documenten - hebben klaargemaakt en dat hebben overhandigd aan (A.K.), een goede vriend van uw oom die bij de grenspolitie werkte (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Dat er iets soepeler wordt omgesprongen met de selectievoorwaarden en -procedure in het kader van een vriendendienst, kan nog ergens worden aangenomen. Dat u echter de volledige selectieprocedure zou hebben kunnen omzeilen én zelfs uw opleiding niet zou hebben moeten afmaken (zie gehoorverslag CGVS p. 6 en 7), enkel en alleen omdat uw oom iemand kende, mag toch verbazen. Gezien het belang van de taken uitgevoerd door de politiediensten, i.c. het bewaken van de interne veiligheid in Irak, kan er toch worden verwacht

dat men iets strenger zou zijn bij de aanwerving van het personeel. Zeker kan worden verwacht dat u, ook al raakte u na een week opleiding gewond, nadien alsnog uw opleiding zou hebben moeten afwerken. Dat u, die bij de uitoefening van uw bewakingsopdrachten met een Glock of Kalashnikov zou hebben moeten werken, niet eens een deftige wapenopleiding zou hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS p. 7) en zo in feite een gevaar betekende voor uw collega's, is niet aannemelijk. U bleek verder ook amper enige kennis te hebben van de wapens waarmee u werkte als politieagent, i.c. Glock en Kalashnikov. Zo kon u enkel aangeven dat de Glock van Amerikaanse makelij is en de Kalashnikov van Russische makelij. Wat het kaliber was van beide wapens kon u niet zeggen en u bleek evenmin te weten welk type Kalashnikov u had (zie gehoorverslag CGVS p. 7 en 8). Ook al voltooide u uw wapenopleiding niet, gezien u verklaarde dat u tijdens uw werkzaamheden - die ruim anderhalf jaar zouden geduurd hebben - zowel een Glock alsook een Kalashnikov had als dienstwapen, kan toch van u worden verwacht dat u specifiek zou kunnen aangeven wat het type en kaliber was van de wapens waarmee u werkte, dit indien uw verklaringen op de waarheid berusten.

Voorts is het opmerkelijk dat u geen éénduidige verklaringen kon afleggen betreffende uw graad. U verklaarde vooreerst dat u een gewoon agent was en u stelde hierbij dat u één streep had (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Wanneer u voorts werd gewezen op het merkwaardige feit dat op uw politiebade bij uw graad iets anders staat vermeld, bleef u volharden dat u "shurti" (agent) was en één streep had. U er uiteindelijk uitdrukkelijk op gewezen dat u, volgens uw politiebade, de graad van 'sergeant' ("Na'ib 'arif") had en u gevraagd om dit te verduidelijken, ontweek u de vraag en merkte u enkel nogmaals op dat u één streep had. Na enig aandringen en nadat u nog een aantal keer verwees naar de streep die u had als insigne, stelde u plots dat u het misschien niet goed had uitgelegd waarna u beweerde dat u eigenlijk 'onderkorporaal' was (zie gehoorverslag CGVS p. 13). Dit strookt dan weer niet met uw herhaaldelijke verklaring dat u één streepje had als symbool. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de graad van onderkorporaal gesymboliseerd wordt door twee streepjes (zie informatie in blauwe map). Uiteindelijk wijzigde u dan nogmaals uw verklaringen en stelde u opnieuw dat u agent was (zie gehoorverslag CGVS p. 13). Wanneer u tot slot gevraagd werd om toch eens goed na te denken over uw verklaringen, beperkt u zich tot de loutere opmerking dat u uw documenten kreeg van de officier en deze niet kan controleren (zie gehoorverslag CGVS p. 13). Dit kan geenszins worden weerhouden. U draagt immers de volle verantwoordelijkheid voor de stukken die u zelf ter staving van uw asielaanvraag voorlegt en die u er zelf had kunnen/moeten op nalezen.

Naast uw gebrekkige kennis over uw eigen graad, bleek u ook geen weet te hebben van de andere graden bij de politie. U gevraagd naar de graden van uw collega's, komt u, met uitzondering van de verwijzing naar de luitenant, niet verder dan op te noemen wie van uw collega's één, twee of drie strepen had. U voorts gevraagd welke rang gesymboliseerd wordt door drie streepjes, zegt u vlakaf dat u de namen van de graden niet kent (zie gehoorverslag CGVS p. 15 en 16). Indien u daadwerkelijk ruim anderhalf jaar werkzaam zou zijn geweest bij de Iraakse politie, is het niet onredelijk van u te verwachten dat u hieromtrent een gedegen kennis zou hebben. Hierbij kan tevens nog worden opgemerkt dat u ook niet in staat bleek duidelijk weer te geven welk symbool (A.K.), de goede vriend van uw oom die ervoor zorgde dat u direct werd aangenomen bij de politie, had. Zo stelde u dat hij als Amid een kroon en een ster had op zijn uniform (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Uit de beschikbare informatie blijkt daarentegen dat de graad van Amid wordt gesymboliseerd door een adelaar (kroon) en drie sterren.

Bovenstaande bevindingen doen reeds de nodige twijfels rijzen omtrent uw beweerde werkzaamheden bij het Iraakse politiekorps.

Dat u uw badge en foto's van uzelf tijdens uw werkzaamheden heeft voorgelegd, wijzigt niets aan bovenstaande. De badge zet uw geloofwaardigheid bovendien verder op de helling. Naast de vaststelling dat de graad vermeld op uw badge niet strookt met hetgeen u hieromtrent verklaarde, blijkt bovendien dat de term "sergeant" op uw badge verkeerd werd gespeld - er staat "Cerjent" (zie Engelstalige ommezijde van het document) vermeld. Verder blijkt dat uw badge een louter geplastificeerde kleurenkopie betreft zonder enig vorm van beveiliging. Bovendien bevat uw badge nog een opvallende schrijffout waar deze het opschrift "Boader Polic" vermeldt in plaats van "Boarder Police". U hiermee geconfronteerd, kon u hiervoor geen verklaring geven (zie gehoorverslag CGVS p. 13).

Tot slot staat u op de foto van uw badge afgebeeld in een blauw hemd maar nergens is het insigne te zien dat u zou hebben gehad, i.c. een streepje. U verklaarde hierbij dat u uw streep pas kreeg een week nadat de foto voor uw badge werd genomen (zie gehoorverslag CGVS p. 13). Indien deze uitleg zou kloppen is het wel merkwaardig dat op geen enkele van de door u voorgelegde foto's (oa. met andere politiemannen) het symbool te zien is dat met uw rang gepaard gaat. Rekening houdend met hetgeen hoger reeds werd aangehaald en de specifieke vaststellingen aangaande uw badge in combinatie met het feit dat in Irak alle documenten kunnen verkregen worden (zie informatie in de blauwe map), kan uw politiebade geenszins worden weerhouden als een overtuigend tastbaar begin

van bewijs van uw werkzaamheden. Gezien u bovendien ook zelf nog verklaarde dat in Irak winkels zijn waar iedereen politiekledij kan kopen (zie gehoorverslag CGVS p. 8) kunnen de foto's waarop u te zien bent in een politieuniform evenmin worden weerhouden als een overtuigend begin van bewijs van uw werkzaamheden als politie.

De geloofwaardigheid van uw werkzaamheden bij de Iraakse politie kan voorts nog verder worden betwijfeld door uw gebrekkige kennis aangaande de bijstand die u/uw politiekorps zou hebben geleverd bij het bewaken van een Amerikaanse legerbasis. U gevraagd welke afdeling, divisie, commando van het Amerikaans leger op de basis gevestigd was, moest u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Voorts bleek u ook niet te weten tot hoelang de Amerikanen op die basis gevestigd waren, noch kon u zeggen tot wanneer uw korps bijstand leverde aan de Amerikanen (zie gehoorverslag CGVS p. 4 en 5). Evenmin kon u zeggen waarom u gedurende twee maanden bijstand moest leveren én u bleek ook niet te kunnen aangeven wat de benaming was van de operatie waaronder u samenwerkte met de Amerikanen (zie gehoorverslag CGVS p. 5 en 11). U er voorts op gewezen dat de benaming van de operatie nochtans staat vermeld op de badge die u van de Amerikanen kreeg en die u in het kader van uw asielaanvraag neerlegde, stelde u merkwaardig genoeg dat u niet weet wat er op dat document staat (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Zoals reeds aangehaald kan er toch van u worden verwacht dat u zich zou informeren omtrent de precieze inhoud van de stukken die u ter staving van uw asielaanvraag neerlegt. Eens zo opmerkelijk is ook het feit dat u slechts één enkele Amerikaanse soldaat bij naam kon noemen (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Ook al kan er begrip worden opgebracht voor het feit dat u niet met de Amerikanen kon communiceren omdat u het Engels niet machtig bent, het is geenszins aannemelijk dat u, die gedurende een tweetal maanden op de Amerikaanse basis zou hebben gewerkt en verbleven én er bovendien soms als kapper werkte voor de Amerikanen (zie gehoorverslag CGVS p. 4), niet meer Amerikanen bij naam kan noemen, of toch minstens hun voornaam. Tot slot kan ook hier worden opgemerkt dat het "Certificate of Appreciation" dat u voorlegde ter staving van uw werkzaamheden voor/met de Amerikanen, niet kan worden weerhouden als een overtuigend tastbaar begin van bewijs. Het door u voorgelegde document betreft eveneens een louter geplastificeerde kleurenkopie dat geen enkele garantie biedt wat betreft de authenticiteit.

Rekening houdend met bovenstaande, heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk werkzaam bent geweest bij de Iraakse politie.

Bijgevolg kan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen die u omwille van uw werkzaamheden zou hebben gekend en de vrees die u alsnog meent te moeten hebben ingeval van een eventuele terugkeer naar Irak.

Echter, indien uw werkzaamheden wel geloofwaardig zouden zijn - quod non - dan nog heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u Irak omwille van een gegronde vrees voor vervolging heeft verlaten dan wel omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, niet naar Irak zou kunnen terugkeren.

U verklaarde Irak te hebben verlaten nadat u een anonieme telefoon kreeg en werd bedreigd omwille van uw werkzaamheden (voor de Amerikanen) en omwille van uw naam. Vooreerst is het hoogst merkwaardig dat u, die volgens uw verklaringen op het CGVS persoonlijk één incident meemaakte, i.c. de dreigtelefoon, hiervan geen enkele melding maakte bij uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waarvan u de neerslag vindt in de vragenlijst van het CGVS, dd. 29 januari 2013. Volgens uw verklaringen op de DVZ verliet u Irak uit vrees voor problemen omwille van uw werk en omwille van uw naam, doch uit uw verklaringen blijkt niet dat u persoonlijk iets meemaakte voor uw vlucht (zie vragenlijst CGVS p. 4 vraag 5). Dat u van de dreigtelefoon, het enige persoonlijke feit dat u meemaakte én dé aanleiding vormde voor uw besluit Irak te verlaten, geen enkele melding maakte bij de DVZ is niet aannemelijk. U hiermee geconfronteerd, stelde u dat u het niet heeft verteld op de DVZ omdat u geen bewijzen heeft van die feiten (zie gehoorverslag CGVS p. 21). Dit is geenszins voldoende. Er kan immers van u worden verwacht dat u alle feiten die mee aan de basis liggen van uw vlucht uit uw land van herkomst, spontaan en van bij aanvang van uw asielprocedure aanhaalt. Bovendien maakt u geenszins aannemelijk waarom u dan thans, voor het CGVS, wél melding maakte van de telefonische bedreiging die u kreeg temeer u ook voor het CGVS tot op heden geen tastbaar begin van bewijs betreffende deze gebeurtenis heeft neergelegd.

Waarom u tot op heden geen tastbaar begin van bewijs kan voorleggen van dit éénmalige feit, toont u evenmin aan. U verklaarde nochtans dat u uw verantwoordelijke inlichtte van de gebeurtenis waarna deze uw verklaringen op papier zette. Op de vraag waar de documenten van die "klacht" nu zijn, merkte u op dat u geen kopie kreeg en er niet aan dacht deze op te vragen. U er voorts op gewezen dat u nog altijd contacten heeft met uw familie en u dus via hen kan navragen om enig tastbaar begin van bewijs betreffende de bedreiging te bekomen, merkte u op dat uw broer dat niet zal krijgen omdat ze dat enkel meegeven met de persoon in kwestie. U er dan verder nogmaals op gewezen dat het voor u, die verklaarde dat uw oom zo goed bevriend is met (A.K.), toch mogelijk moet zijn aan de

nodige stukken te geraken, stelde u dat u het zou proberen. U heeft echter tot op heden geen enkel stuk ter staving van uw bedreiging die u zou hebben gekregen voorgelegd noch verduidelijkt waarom u (nog steeds) niet in staat bent enig tastbaar begin van bewijs hiervan neer te leggen.

Bovenstaande flagrante ongerijmdheid in combinatie met uw nalatigheid (een) stavingsstuk(ken) neer te leggen van de bedreiging, maken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die u zou hebben gekregen. De vaststelling dat u bovendien, ondanks de telefonische bedreiging die wél voldoende indruk zou gemaakt hebben op u dat u direct besliste uw land te verlaten, nog een maand lang bent blijven voortwerken alvorens u uit Irak vertrok (zie gehoorverslag CGSV p. 19), zet de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees verder op de helling.

Wat tot slot uw vrees voor vervolging dan wel voor het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Irak omwille van uw werkzaamheden en uw naam betreft, heeft u geen concrete elementen aangebracht die deze vrees kunnen staven. U haalde enkel de ongeloofwaardig bevonden bedreigingen aan die u zou hebben meegemaakt én verwees voor het overige louter naar de algemeen gevaarlijke situatie voor politieagenten en de verhalen die u hoorde van mensen die omwille van hun naam werden gedood (zie gehoorverslag CGVS p. 16 en 19). Concrete elementen dat u, ingeval van een eventuele terugkeer, problemen zou kennen of die uw vrees staven, bracht u geenszins aan. Hierbij dient er volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat het loutere feit dat u als politieagent werkte/zou hebben gewerkt - alhoewel het CGVS dit in uw geval betwist - en een naam heeft die niet geliefd is door Sjiïeten, niet volstaat om u de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Het zonder meer aanhalen van een vrees of een risico is geenszins afdoende. U dient dit in concreto aan te tonen, wat in casu geenszins het geval bleek.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak, en in Khanaqin, Diayla, wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak" dd. 31 januari 2013).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. In 2012 steeg de omvang van het geweld in beperkte mate ten opzichte van 2010 en 2011, maar alle geconsulteerde bronnen wijzen uit dat de omvang van het geweld in Irak anno 2012-2013 significant is gedaald ten opzichte van de periode 2006-2008, in deze periode daalde zowel het aantal aanslagen als het aantal dodelijke slachtoffers. Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen.

Het UNHCR geeft in haar rapport enerzijds aan dat het sektarisch geweld tussen soennieten en sjiïeten in 2008 ten einde kwam maar stelt anderzijds een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen, waaronder enkele grootschalige gecoördineerde aanslagen.

Het geweld dat anno 2012-2013 plaatsvond was in hoofdzaak politiek gemotiveerd van aard en viseerde specifieke doelwitten. Daarnaast werd Irak in 2012 nog opgeschrikt door grootschalige, gecoördineerde aanslagenreeksen, zoals de aanslagencampagne die op 23 juli 2012 plaatsvond en ettelijke burgerslachtoffers maakte. Dergelijke aanslagen worden doorgaans opgeëist en/of toegeschreven aan Al Qaeda en aanverwante organisaties. Echter, ondanks een beperkte toename van het aantal grootschalig gecoördineerde aanslagen in 2012, is de slagkracht van Al Qaeda en aanverwante organisaties in Irak aanzienlijk afgenomen. Dergelijk complexe aanslagen leidt ook niet tot een verdere escalatie van geweld. Het doel van de daders, nl. om verschillende etnische en religieuze bevolkingsgroepen tegen elkaar op te zetten en opnieuw een situatie van open sektarisch geweld uit te lokken, wordt niet bereikt.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Actueel zijn er dan ook geen redenen om u enkel en alleen omwille van uw herkomst uit Centraal-Irak, uit Khanaqin, en op basis van de algemene veiligheidssituatie aldaar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Khanaqin actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Khanaqin aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten doen geen enkele afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens en deze staan niet ter discussie. De attesten betreffende uw werk als kapper hebben eveneens enkel betrekking op feiten die niet worden betwist. De overige stukken die u heeft voorgelegd werden hierboven reeds uitgebreid besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker is van oordeel dat hij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij effectief werkzaam is geweest bij de Iraakse politie. Verzoeker heeft zijn badge alsook foto's van zichzelf met zijn collega's bijgebracht. Verzoekers werkzaamheden bestonden uitsluitend uit bewakingsopdrachten. Aangezien verzoeker als beveiliging buiten bleef staan bij de Amerikanen, kan hij vanzelfsprekend geen concrete informatie verschaffen over de operatie die de Amerikanen uitvoerden.

Betreffende de opleiding tot agent stelt verzoeker dat hij wegens een valpartij en de kwetsuur die hij daarbij opliep aan zijn voet, deze opleiding niet heeft kunnen voltooien. Verzoeker brengt een medisch attest bij dat de waarachtigheid van zijn valpartij en de verwonding aan zijn voet aantoonst (stuk 3). Nadien heeft verzoeker de opleiding niet dienen te voltooien aangezien (A.K.), de vriend van zijn oom die bij de grenspolitie werkt, dit voor hem geregeld heeft.

Aangaande de wapens waarmee verzoeker moest werken, stelt hij dat hij wel degelijk de nodige uitleg heeft gekregen betreffende het gebruik ervan. Dat hij niet de juiste benaming kan geven van het kaliber of het type van de wapens, doet hieraan geen afbreuk. Wat betreft de graden bij de politie kan niet van hem verwacht worden te weten wie hoeveel en welke symbolen heeft. Dat verzoeker over zijn eigen graad verschillende verklaringen heeft afgelegd, is volgens hem te wijten aan het feit dat hij de vraag niet goed had begrepen. Dat de vermelde graad niet strookt met zijn badge, kan verzoeker niet verweten worden, aangezien hij de badge ook maar ontvangen heeft. Hetzelfde geldt voor eventuele taalfouten op de badge. Verzoeker heeft de stukken te goeder trouw neergelegd ter ondersteuning van zijn asielaanvraag. Aangaande de foto's die verzoeker bijbracht, is het volgens hem niet aannemelijk dat hij alles in scène zou gezet hebben. Bovendien is op de achtergrond van de foto's het politiekantoor te zien.

Daarnaast brengt verzoeker nog een document bij dat zijn tewerkstelling bij de politie moet aantonen (stuk 4). Het document vermeldt de startdatum (25 augustus 2011) en einddatum (10 februari 2013) van zijn tewerkstelling, alsook de reden van het stopzetten van zijn werkzaamheden als politieagent, met name de bedreigingen die aan zijn adres werden geuit. Het document is ondertekend door de wettelijke

kolonel, officier van het politiecommissariaat van Zadi, en draagt de stempel van de directie van het politiecommissariaat Khanaqin. Verzoeker merkt op dat de beslissing van beëindiging van zijn tewerkstelling officieel pas werd genomen in februari 2013. Verzoekers broer heeft dit attest met moeite in Irak kunnen bemachtigen en hem vervolgens kunnen overmaken.

Het neergelegde document betreffende zijn tewerkstelling (stuk 4) is tevens een bewijs van de bedreigingen die verzoeker ontving. Dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen melding heeft gemaakt van de bedreigingen, is te wijten aan het feit dat hij op dat moment niet de nodige bewijzen daarvan kon bijbrengen en dat hij bang was. Verzoeker was in de veronderstelling dat het een beknopt gesprek betrof op de DVZ en dat een gedetailleerde verklaring diende gegeven te worden op het CGVS. Verzoeker wijst er ook nog op dat twee van zijn collega's het leven verloren tijdens een opdracht door een bom. (M.I.), een collega van verzoeker die ook bedreigingen ontving en hiervan melding maakte, kwam tijdens zijn werk om het leven in september 2012. Dat hij na de telefonische bedreigingen nog een maand is blijven voortwerken alvorens Irak te verlaten, is volgens verzoeker geenszins correct. Verzoeker ontving eind 2012 de bedreigingen en stopte op 8 januari 2013 met werken om te vluchten.

Verzoeker benadrukt dat hij zijn land van herkomst niet verliet uit economische beweegredenen. Hij was immers kapper en politieagent. Hij vluchtte omwille van de bedreigingen en omwille van zijn naam. Een dergelijke beslissing zou men niet nemen indien men het goed had.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het CGVS erkent in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is. In 2012 werd Irak nog opgeschrikt door grootschalige, gecoördineerde aanslagenreeksen. Verzoeker in een dergelijke context terugsturen, is niet verantwoord. Na het vertrek van de Amerikaanse troepen, die op 18 december 2011 het Iraakse grondgebied verlieten, was er daarenboven sprake van een stijgend aantal aanslagen, waaronder enkele grootschalige, gecoördineerde aanslagen. Aangezien verzoeker gewerkt heeft met en bijstand verleend heeft aan de Amerikaanse troepen, hetgeen blijkt uit het neergelegde "certificate of appreciation" (stuk 5) alsook uit de door verzoeker overhandigde foto's, is de vrees op represailles wel degelijk gegrond.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Betreffende zijn tewerkstelling als politieagent, verklaarde verzoeker aanvankelijk bij de grenspolitie tewerkgesteld te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 4), om later tijdens het gehoor te verklaren dat hij naar de grenspolitie werd overgeplaatst maar nooit voor deze politiedienst werkte (gehoorverslag CGVS, p. 9). Wanneer verzoeker gevraagd werd hoe het komt dat hij als agent bij de grenspolitie enkel instond voor het bewaken van gebouwen, voert verzoeker echter niet de verduidelijking dat hij naar de grenspolitie werd overgeplaatst, aan (gehoorverslag CGVS, p. 6), hetgeen de geloofwaardigheid van deze verduidelijking aantast. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan immers niet enkel worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker nooit zijn opleiding tot politieagent, daarbij inbegrepen een wapenopleiding, heeft volbracht. Zelfs zijn verwantschap met (A.K.), die volgens verzoeker de functie van kolonel uitoefent en dus een zekere verantwoordelijkheid draagt, kan niet verklaren waarom verzoeker zijn opleiding niet diende af te maken, gelet op het belang van de taken uitgevoerd door de politiediensten en het gevaar dat voor verzoekers collega's schuilt in het niet correct weten omgaan met wapens. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij wel degelijk de nodige uitleg kreeg betreffende het gebruik van wapens, is een blote bewering en vindt geen steun in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor immers dat hij de wapentraining niet volledig heeft gehad en dat hij oefende met een Glock, terwijl de Iraakse politie volgens verzoeker eveneens Kalashnikovs gebruikt (gehoorverslag CGVS, p. 7). Bovendien kan verzoeker niet zeggen wat het kaliber en het type was van de wapens waarmee hij zou gewerkt hebben (gehoorverslag CGVS, p. 7). Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker bij zijn verzoekschrift een medisch attest voegt dat de waarachtigheid van zijn valpartij en de verwonding aan zijn voet dient aan te tonen en waardoor hij de opleiding niet zou hebben kunnen voltooien (stuk 3). Bij dit attest werd echter geen vertaling gevoegd. Desalniettemin kan het attest niet de voorgaande vaststellingen verklaren of wijzigen, daar kan verwacht worden dat verzoeker na genezing alsnog zijn opleiding zou dienen voort te zetten.

Voorts legde verzoeker eveneens een aantal vage en tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn eigen graad en de andere graden bij de politie. Verzoeker verklaarde eerst dat hij gewoon agent was en één streep had (gehoorverslag CGVS, p. 8). Wanneer verzoeker erop gewezen wordt dat zijn eerdere verklaring niet overeenstemt met de badge die hij op het CGVS neerlegde daar deze vermeldt dat hij sergeant zou zijn, volhardt verzoeker in zijn verklaring gewoon agent te zijn en slechts één streep te hebben gehad (gehoorverslag CGVS, p. 13). Vervolgens verklaarde verzoeker dat hij onderkorporaal zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 13). Nochtans blijkt uit informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde (zie map 'Landeninformatie'), dat een onderkorporaal bij de Iraakse politie twee strepen heeft. Dat verzoeker *"deze badge ook maar ontvangen heeft"* doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker is immers zelf verantwoordelijk voor de stukken die hij bijbrengt. Bovendien kent verzoeker ook de namen van de graden van zijn collega's niet (gehoorverslag CGVS, p. 15-16). Dat verzoeker zulke vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde omdat hij de vraag niet goed begrepen zou hebben, blijkt niet uit een lezing van het gehoorverslag aangezien verzoeker hieromtrent geen opmerkingen maakte. Bovendien ziet de Raad niet in op welke manier een vraag over zijn eigen graad bij de politie verkeerd begrepen kan worden. Dit klemmt des te meer gelet op het feit dat verzoeker verklaarde van 23 augustus 2011 tot 8 januari 2013 bij de Iraakse politie te hebben gewerkt (gehoorverslag CGVS, p. 3).

Verder merkt de bestreden beslissing terecht op dat de badge die verzoeker bijbracht, enkele schrijffouten bevat die doen twijfelen aan de authenticiteit van het stuk. De term "sergeant" wordt vertaald als "cerjent" en in plaats van "Border Police" vermeldt de badge "Boader Polic" (zie map 'Documenten', administratief dossier, stuk 13). Ook de vermelding "Authorized to walk During the curfew" is *prima facie* onzinnig op de badge van een politieagent. Dat verzoeker de Engelse taal niet machtig is en enkel instond voor de bewaking/beveiliging, doet hieraan geen afbreuk. Verder toont verzoeker niet aan dat het voorkomen van fouten tegen het Engels, zelfs bij overheidsdiensten en op officiële documenten, niet ongebruikelijk of abnormaal zou zijn, zoals hij in zijn verzoekschrift beweert. Uit door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie')

blijkt overigens dat documenten in Irak gemakkelijk via corruptie kunnen verkregen worden. Zoals gezegd is verzoeker bovendien zelf verantwoordelijk voor de stukken die hij neerlegt. De foto's die verzoeker neerlegde op het CGVS kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen of verklaren. Verzoeker verklaarde immers zelf dat politiekleren in Irak door iedereen kunnen gekocht worden (gehoorverslag CGVS, p. 8). Bovendien kan niet worden nagegaan wanneer en door wie de foto's gemaakt zijn.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk werkzaam te zijn geweest bij de Iraakse politie. Het document dat verzoeker met betrekking tot zijn tewerkstelling bij zijn verzoekschrift voegt (stuk 4), is niet voorzien van een vertaling en wordt overeenkomstig artikel 8 PR RvV niet in overweging genomen. Bovendien beschikken documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund, *quod non in casu*.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij Irak verlaten heeft omwille van de bedreiging die hij telefonisch ontving omwille van zijn werkzaamheden met de Amerikanen en omwille van zijn naam Omar, die bij de sjiïeten niet geliefd zou zijn. Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekers werkzaamheden als politieagent niet geloofwaardig zijn. Verzoeker tracht zijn werkzaamheden voor de Amerikanen aan te tonen door bij zijn verzoekschrift een "certificate of appreciation" te voegen dat door het Amerikaanse leger aan hem zou zijn uitgereikt (stuk 5). De Raad merkt echter op dat dit certificaat gedateerd is op 1 augustus 2011, terwijl verzoeker verklaarde sinds 28 augustus 2011 bij de politie te zijn beginnen werken (gehoorverslag CGVS, p. 3). Daarnaast wordt ook verzoekers naam verkeerd gespeld ("OMAR ADIL HAGI"). Bijgevolg en mede gelet op de in de bestreden beslissing vastgestelde vage en tegenstrijdige verklaringen van verzoeker omtrent zijn vermeende samenwerking met het Amerikaanse leger, is het niet aannemelijk dat verzoeker enige werkzaamheden voor de Amerikanen in Irak zou hebben uitgevoerd.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers werkzaamheden bij de Iraakse politie, noch aan zijn verklaring met de Amerikanen te hebben samengewerkt, kan evenmin geloof gehecht worden aan zijn verklaring telefonisch bedreigd geweest te zijn omwille van zijn samenwerking als politieagent met de Amerikanen. Bovendien merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker op de DVZ geen melding maakte van deze bedreiging (administratief dossier, stuk 10). Dat verzoeker op het moment van het invullen van de vragenlijst nog niet de nodige bewijzen kon bijbrengen en bang was, is, gelet op de hoger vermelde op verzoeker rustende medewerkingsplicht, irrelevant. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaarde dat de telefonische bedreiging voor hem dé aanleiding was om zijn land van herkomst te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 19-20).

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.3.3.1. Inzake de situatie in verzoekers land van herkomst, met het oog op de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, verklaart verweerder ter terechtzitting dat er in Centraal-Irak, en dan voornamelijk Bagdad en Anbar, een verhoging is van het sektarisch geweld. Er is een verhoging van het aantal burgerslachtoffers. De slagkracht van Al Qaeda is toegenomen. Er zijn voornamelijk aanslagen tegen sjiïtische doelwitten. Momenteel is er volgens verweerder echter nog geen sprake van "open combat".

2.3.3.2. Gelet op verzoekers regio van herkomst en de verklaringen van verweerder ter terechtzitting aangaande de verhoging van het sektarisch geweld dat gepaard gaat met een verhoging van het aantal burgerslachtoffers, stelt de Raad vast dat hij actueel onvoldoende informatie heeft om de situatie te beoordelen in het licht van artikel 48/4, §2, c). De informatie in het administratief dossier, de SRB Irak "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak" van 31 januari 2013, blijkt immers achterhaald en niet meer actueel te zijn.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om de actuele situatie in het licht van de bepalingen van artikel 48/4, § 2, c) te onderzoeken, ontbreekt het hem derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de

Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 maart 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS